

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 430/06
23.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Власте Јовановић, Јелене Боровац, Биљане Драгојевић и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат АБ, против туженог АД "ББ", ради поништаја решења о престанку радног односа и враћању на посао, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици Гж. бр. 1757/05 од 27.10.2005. године, у седници већа одржаној дана 23.03.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Сремској Митровици Гж. бр. 1757/05 од 27.10.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Правноснажном пресудом Окружног суда у Сремској Митровици Гж. бр. 1757/05 од 27.10.2005. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и пресуда Општинског суда у Инђији П-1. бр. 11/04 од 05.07.2005. године потврђена је у побијаном делу става један и два изреке, а којим је поништено решење туженог АД "ББ" од аа. године којим је престао радни однос тужиоцу АА са даном аа. године па је обавезан тужени да тужиоца врати на посао – радно место главног контролора, у року од 8 дана по правноснажности пресуде или на друге послове које одговарају његовој стручној спреми одређене врсте, занима, знању и способности.

Против наведене правноснажне пресуде тужени је у законском року изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл. 386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу чл. 491. ст. 1 и 4. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 125/2004), Врховни суд Србије је нашао, да је ревизија туженог није основана.

Нема битне повреде одредбама парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП, на коју се ревизијом туженог указује, јер образложење побијане пресуде садржи довољне, јасне и разумљиве разлоге о одлучним чињеницама на основу којих је и одлучено, према томе побијана пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У проведеном поступку је утврђено да је тужени дана аа. године донео побијано решење о престанку радног односа тужиоца код туженог на основу чл. 101. и 120. Закона о раду, а са даном аа. године, због фалсификовања дневних извештаја о квалитету и испитивању смеша на бб чиме је тужилац учинио кривично дело на раду из чл. 101. тач. 5. Закона о раду. Пре доношења побијаног решења затражено је мишљење синдиката. Из садржине побијаног решења се види да је тужени констатовао, да је тужилац извршио фалсификовање документа и учинио кривично дело фалсификовања, па да је стога и донето побијано решење о престанку радног односа. Из садржине оптужнице ОЈТ К. бр. 126/04 од 20.10.2004. године се утврђује да је против тужиоца као окривљеног покренут кривични поступак, и да се кривични поступак води под бројем К. бр. 349/04 због кривичног дела фалсификовања службене исправе из чл. 248. ст. 3. у вези ст. 2. и ст. 1. КЗ РС и да кривични поступак није окончан, да је још у току, а све у вези кривичног дела фалсификовања извештаја о квалитету испитивања смеша на бб.

Полазећи од предњег утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови правилно закључују да послодавац може по основу чл. 101. ст. 1. тач. 5. Закона о раду запосленом дати отказ уговора о раду, ако запослени учини кривично дело на раду или у вези са радом, а да се чињеница учињеног кривичног дела доказује само правноснажном пресудом, те с обзиром на чињеницу да у конкретном случају још не постоји правноснажна осуђујућа кривична пресуда којом се утврђује да је тужилац починио предметно кривично дело, стога нису били испуњени законски услови да се тужиоцу побијаним решењем откаже уговор о раду у смислу чл. 101. ст. 1. тач. 5. поменутог Закона о раду, због чега је исто као незаконито и поништено побијаном пресудом.

У образложењу побијане пресуде су за таквом одлуком у свему дати правилни и аргументовани разлози, које у целини прихвата и Врховни суд, и на које се и ревидент упућује да се непотребно не би понављало.

Како у конкретном случају није био испуњен законски услов да се тужиоцу по основу учињеног кривичног дела на раду откаже уговор о раду - изрекне престанак радног односа, јер према одредби чл. 101. ст. 1. тач. 5. Закона о раду само правноснажна осуђујућа кривична пресуда је услов да би се могао дати отказ по Закону о раду са овог разлога, а таква пресуда још не постоји, због тога тужени у ревизији без основа напада правилност примене материјалног права у решавању спорног правног односа..

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је на основу овлашћења из чл. 393. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

нн